

EL DISCERNIMENT ESPIRITUAL (Gener 2015)

INTRODUCCIÓ

Sovint ens trobem en el nostre dia a dia que hem de triar un camí o decantar-nos cap a una opció. Prendre decisions forma part de la nostra vida quotidiana i sovint sentim les dificultats que comporta triar. Triar suposa forçosament descartar, i a vegades això és dolorós, tot i que sabem que, segurament, a llarg termini, és el més convenient i adequat. És en aquest context quan hem d'ordenar les prioritats, quan es pot produir dins nostre algun conflicte fruit dels dubtes i incerteses que apareixen en el procés de prendre decisions.

Discernir ens situa en un altre pla molt més profund, significa «Distingir els sentiments espirituals profunds, distingir d'allò que és bo, el millor». El procés de discerniment ens serveix tant per a temes fonamentals de la vida, com per a decisions concretes. Si això ho traslladem a la nostra vida espiritual, segurament davant un dubte ens preguntem: Què vol Jesús que faci? Què espera de mi? És adequat, com a cristià, el que vull fer? O cal descartar-ho? El *discerniment* ens aporta maduresa a les decisions preses des de la trobada personal amb Déu.

«MIRA EL QUE FA I VEURÀS EL QUE PENSA» «PELS SEUS FRUITS ELS CONEIXERÀS»

El *discerniment espiritual* té a veure amb rebutjar la perfecció i acceptar-se individualment, en desemascarar la falsedat i l'autoengany. Emprem el criteri del *discerniment* per saber si nosaltres vivim en Déu, per saber si les nostres actuacions «sintonitzen» amb els principis de l'Evangeli, per saber si som capaços de posar en pràctica l'Evangeli. Malgrat el brogit i les preocupacions que omplen la nostra vida, hem de ser capaços de «sintonitzar la mateixa emissora» de l'Esperit Sant, de manera que, a més d'escoltar-lo bé li obrim el nostre cor i el deixem fer, de manera que en sospesar les nostres emocions ens

quedem amb la millor, la que ens dóna benestar, pau, joia i serenor profunda.

EL DISCERNIMENT EN EL NOU TESTAMENT

El Nou Testament conté els criteris de discerniment de l'Esperit Sant. Ens fixem en les diverses Cartes de Sant Pau, que tenen estils diferents: als Romans (8)(12) amb un estil molt pedagògic, als Gàlates (5) d'una forma contundent i increpant i als Corintis (13) d'una forma més delicada i suau.

Romans 8 (26-27) «Igualment, l'Esperit ve a ajudar la nostra feblesa»

En la Carta als Romans Sant Pau s'adreça als cristians de l'època i els transmet el seu testament espiritual. Sant Pau, en un exercici de pedagogia i per tal de fer entendre els criteris de discerniment de l'Esperit Sant, contraposa d'una forma molt clara els impulsos i les passions terrenals (aquelles que donen la mort i que porten a enemistar-se amb Déu) de l'impuls de l'Esperit que és aquell que dóna la vida i la pau i que t'allibera del pecat i la mort. L'Esperit Sant ens ha estat donat per mitjà de la pròpia condició humana de Jesús que, afeblit, va morir a la creu. «L'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar Abbà Pare» (31-32). Podrem dir que saber-se fill, saber-se a casa, és senyal que tenim l'Esperit Sant.

Romans 12 (2-3) «No us emmotlleu al món present deixeu-vos transformar i renoveu el vostre interior, perquè pugueu reconèixer (*discernir*) quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a ell i perfecte»

Sant Pau ens dóna moltes pistes per al bon discerniment: Donar-se als altres és condició prèvia indispensable per tenir el cor transparent i reconèixer la voluntat de Déu. Ens demana humilitat, doncs no ens hem de tenir per més del que som i hem de tenir una idea justa de nosaltres mateixos. Tots tenim les nostres virtuts, tenim dons diferents segons la gràcia que hem rebut i els hem d'exercir amb fe. Sant Pau ens demana un capteniment que alhora ens interpel·la consistent en *servir* Jesús des de la plena convicció que ens dóna la fe però, al mateix temps, des de les nostres pròpies possibilitats, les nostres limitacions i les nostres imperfeccions.

Gàlates 5 (13) «Més aviat per l'amor, feu-vos servents els uns dels altres»

En la Carta als Gàlates Sant Pau és molt més sever per resoldre els conflictes viscuts en aquell moment pels cristians. D'aquí la claredat amb què expressa quines són les obres de la carn (la rivalitat, l'enveja, les divisions, etc.) i oposades a elles quin és el fruit de l'Esperit (l'amor, el goig, la pau, la paciència, la benvolença, la bondat, la fidelitat, la dolcesa i el domini d'un mateix). Ens hem de deixar guiar pels fruits de l'Esperit i viure-hi en sintonia.

Corintis 13 (2) «Si tingués tanta fe que fos capaç de moure muntanyes, però no estimés, no seria res»

Sant Pau ens parla de l'estimació com a criteri de discerniment. Encara que siguem capaços de fer grans coses, sense l'estimació (*àgape*) tot és inútil, no serveix de res, no té valor. L'amor cristià és l'amor pacient, bondadós, que no enveja, ni és groller ni interessat. Parla del goig de trobar la veritat i de quina és la força de l'amor que és invencible, tot ho suporta i tot ho venç. Parla de l'Amor com allò «que és perfecte» fins i tot per sobre de la fe i l'esperança.

Preguntes

- Com sé si sintonitzo amb l'Esperit Sant? Sóc conscient que, quan actuo, ho faig com a cristià?